

СУЧАСНІ НАПРЯМКИ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ШКОЛЯРІВ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

У статті розглядаються питання сучасних напрямків фізичного виховання школярів у загальноосвітніх навчальних закладах.

Ключові слова: фізичне виховання, школярі, загальноосвітні заклади.

The article examines the issues of modern directions of physical education of schoolchildren in general educational institutions.

Key words: physical education, schoolchildren, general educational institutions.

Вступ. Ставлення до фізичного виховання є важливою компонентою життєвих цінностей та інтересів школярів. Критерієм освоєння дітьми багатств духовної і фізичної культури, а також важливою складовою способу життя дітей. Воно визначає ступінь активності школярів під час уроків фізичної культури та міру залучення до виконання вправ під час додаткових форм фізичного виховання у школі та під час дозвілля.

Аналізуючи наукові дослідження ми з'ясували, що в підлітковому віці у передвоєні роки спостерігалось значне зниження рухової активності. Це відбувається на фоні зниження інтересу до уроків фізичної культури в школі та негативним відношенням до занять фізичними вправами взагалі (Круцевич Т. Ю., 2000; Безверхня Г. В., 2008).

Є також і суперечливі дані. Одні науковці стверджують, що незадовільне ставлення до уроку фізичної культури у більшій мірі притаманне для хлопців (Ситник Р., 2009). Інші – що для дівчат (Ріпак М. О., 2010). За даними Шевців У.С. шкільні уроки фізичної культури не приваблюють кожного другого школяра (Шевців У. С., 2007).

Мета дослідження – розглядаються питання сучасних напрямків фізичного виховання школярів у загальноосвітніх навчальних закладах.

У дослідженні були застосовані такі методи дослідження: методи аналізу й узагальнення емпіричних даних і даних літературних джерел.

Рівень здоров'я є однією з умов самореалізації людини у всіх сферах діяльності. Фізичне виховання вважається ефективним засобом зміцнення здоров'я. Проте проблема фізичного виховання учнів з відхиленнями у стані здоров'я сьогодні недостатньо вирішена. Результати досліджень (Т. Круцевич, Є. Приступа, Б. Шиян та ін.) засвідчують, що традиційне фізичне виховання у загальноосвітній школі суперечить гігієнічним нормам, не відповідає індивідуальним, віковим, морфофункціональним і психологічним особливостям учнів. Також не можливо використовувати сучасні прогресивні технології цілеспрямованого удосконалення основних рухових якостей, психологічних характеристик особистості дитини [3]. Вирішення саме цього питання потребує формування нової стратегії освіти. Вона має відповідати міжнародним договорам у сфері прав

людини, реалізації і поширення моделі фізичного виховання дітей. Тому, з метою підвищення рівня рухової активності молоді, формування мотивації до регулярних занять спортом та фізичними вправами, нам необхідно покращити процес фізичного виховання в Україні [2].

Останнім часом у нашій державі відбулося переорієнтування ідеологічних підвалин системи фізичного виховання – відбулося зміщення інтересів з необхідності забезпечення високопродуктивної праці та здатності населення захищати інтереси країни на прагнення забезпечення зацікавлення конкретної людини, такі як: змістовне дозвілля, активне довголіття, профілактика захворювань, зміцнення здоров'я тощо. Це вимагає напрацювання нових ідеологічних підходів та відповідних стратегій, в основі яких лежать інтенції особистості: потреби, можливості, нахили, мотиви, прагнення, наміри та ціннісні настанови особистості, оскільки фізична підготовка в сучасних умовах вже не може слугувати самоціллю виконання фізичних вправ.

Для забезпечення дієвого процесу реалізації фізичного виховання школярів було обґрунтовано ряд стратегій. В усіх сучасних стратегіях фізичного виховання школярів акцентується увага на питаннях здорового способу життя, фізичної підготовленості дітей та підлітків з різними можливостями, передбачаються нові форми роботи з учнями. Вони розроблені і застосовуються під час уроків фізичної культури і в позакласній та позашкільній діяльності [1]. Тільки за останнє десятиріччя було апробовано у практиці діяльності загальноосвітніх шкіл декілька стратегій ефективною реалізації фізичного виховання. Вчені класифікують їх по різному. В. Лях, Л. Кофман, Г. Мейксон, 1992 - виокремлюючи комплексний. В. Лях, Г. Мейксон, 1993 - базово-варіативний освітній. І. Сулейманов, Є. Короткова, 1993 – диференційований. В. Пономарьов, 1993 - спортивно-видовий. Є. Литвинов, М. Віленський, Б. Туркунов, 1996 – тренувальний. В. Бальсевич, 2000 - спортизований напрямки. Проте усі існуючі сьогодні в нашій країні стратегії модифікації шкільного фізичного виховання, даючи позитивні результати, нажаль не вирішують усіх анагальних проблем.

Висновки. Для покращення ситуації зі здоров'ям підростаючого покоління фахівці розробляють нові напрямки шкільного фізичного виховання. Нові підходи (спортивно-орієнтований, особистісно-орієнтований та здоров'яформувальний) дозволяють покращувати ставлення школярів до фізичного виховання і сприяють збільшенню їхньої рухової активності під час дозвілля. Сподіваємося, що нова українська школа даватиме учням не тільки знання й уміння, а й навчить застосовувати їх у повсякденному житті.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Булгаков О. Вплив сучасної системи фізичного виховання на формування в учнів особистісної фізичної культури // Слобожанський науково-спортивний вісник. № 5 (1). 2012. http://archive.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/Snsv/2012_5/12buappc.pdf

2. Бухановська Т. М., МальцеваЛ. О., Андрейчин Л. В. Стан здоров'я сучасних школярів, шляхи його збереження та поліпшення / // Україна. Здоров'я нації. К.: Експерт, 2012. № 1. С. 44-51.

3. Москаленко В.Ф. Концептуальні підходи до формування сучасної профілактичної стратегії в охороні здоров'я: від профілактики медичної до профілактики соціальної. К: Авіцена, 2009. 240 с.

Науковий керівник кандидатка педагогічних наук, доцентка Городинська І.В.